

ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: 1Kir 19,4-8 – Ef 4,30–5,2 – Jn 6,41-51

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek, ez a szentmise ma ezt az igazságot különösképpen is kifejezi: egyesítő ereje az Istennek öleljen bennünket egybe. Köszönjük Istvánnak, hogy ezt a néhány testvérünket elsegítette ide a templomba. Mozgássérültek, a Pető Intézetből jöttek és kárpátaljaiak. Úgyhogy ez a szentmise valóban üzeni nekünk, hogy egymásnak testvérei vagyunk, egy család vagyunk mi magyarok, de bizonyos értelemben az egész emberiség egy család.

Ma Jézus egy fontos üzenetet küld nekünk: én vagyok az élet kenyere. Jézus olyan fontos az embernek, mint a kenyér, sőt talán még fontosabb. És Jézus azt akarja, hogy mi is egymás számára az élet kenyere legyünk, mert fontosabbak kell, hogy legyünk egymásnak, mint az a kenyér, amit az asztalra teszünk. Mert mindegyikünket a kenyér élteti, és a kenyér a másik ember szeretete, valójában ez élteti az embert. Ma azért kérjük az Isten kegyelmét, hogy fölismerjük ezt az üzenetet és valóban tudjunk egymásért élni és éltetni egymást úgy, mint ahogy a kenyér élteti az embert.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Ahogy említettem és most hallottuk az evangéliumban is: „az én testem a világot élteti”. Hiszen arról van szó, hogy a világ tanul-e Jézus Krisztustól, a világ fölismeri-e azt, hogy akkor élő ez a világ, ha mi Jézus tanítványaiként egymást éltetjük – ez az üzenet lényege. Akkor, amikor Jézus azt mondja, én vagyok az élet kenyere, akkor ebben a kijelentésben az az igazság rejtőzködik, hogy az életét adja oda értünk. És azért kenyér Ő, mert nem magának él; élteti az embert. Ismerjük az üzenetet: életemet adom oda értük, tehát ez a döntő, hogy odaadom értük az életemet. Senki se tarthatja meg magának az életét, ha emberhez méltó életet akar élni. Nem véletlen, hogy akkor, amikor Jézus arról beszél, hogy az én testem étel, az én vérem ital, és odaadom a testemet értetek, odaadom a véremet értetek, tehát értetek vagyok, akkor ezzel kifejezi azt, hogy csak az élteti az embert, ha áldozatul, nagylelkűen nem magának él, hanem a másoknak és a másikkért.

Jézus életével kapcsolatosan ez magától értetődő a számunkra. Minden szentmisén megvalljuk ezt a titkot: hitünk szent titka, és erre meg mindig válaszolunk: hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz. Vagyis ez misztérium, ez titok. Hogy lehet az, hogy az a kenyér Krisztus teste, hogy lehet, hogy az a bor Krisztus vére? Misztérium, titok, nem értjük, de Jézus mondja, és ezt úgy nevezzük, hogy átváltoztatás, átváltozása a kenyérnek Krisztus testévé és a bornak Krisztus vérévé. És akkor, amikor mi ezt hittel magunkhoz vesszük, akkor Krisztus életbátorítását ismerjük meg. Hát azért állunk itt sorba a szentáldozáshoz, mert hiszünk abban, hogy az a Jézus, aki értünk élt és értünk meghalt, Ő az életünknek a nagy ajándékozója.

Ezen a mai vasárnapon egy lépéssel tovább kell mennünk, mert Jézus titka ez, hogy értünk lett emberré, tanított bennünket, hogy hogyan kell élnünk és meg is halt értünk, ezzel mintegy kifejezve, mintegy aláhúzva azt, hogy értünk van. A mai vasárnapon ez után a titok után a

keresztény ember titkával kell szembesülnünk. Mert ha a kenyérből Krisztus teste lesz és a borból Krisztus vére lesz, ez átváltoztatás. De mikor lesz az emberből krisztusi ember, mikor lesz az emberből keresztény ember? Ezt én nem átváltoztatásnak mondom, jó lenne megtanulni ezt az új fogalmat: átlényegülés. Mert az ember lényege változik meg, az, ami lényeges az emberi életünkben, az derül ki akkor, amikor mi krisztusi emberként élünk ebben a világban és tartozunk egymással össze.

Aki itt volt múlt vasárnap a szentmisén, az ebből a titokból valamit megsejthetett. Itt arról van szó, hogy az embernek a tudattalan énje, az ösztönös énje megszentelődik-e, fölismeri-e az ember azt, hogy a tudattalan lényünkől vagy énünkől származnak a mi gondolataink, a mi terveink, a mi életcélunk. Különböző törekvéseink szakadnak mintegy föl az ember mélységeiből, csak a kérdés az, hogy a tudatos énünk miképpen tudja befolyásolni a tudattalan énünket, ezeket az ötleteket, hadd mondjam így is akár, amik támadnak bennünk, hogyan lesznek ezekből a krisztusi embernek a tettei.

Nekünk ma erre a kérdésre kell válaszolni, és az erre a kérdésre adott válasz pontosan azt jelenti, hogy az embernek Isten segítségével, ha krisztusi ember akar lenni, a lényeges kérdéseket kell fölismerni, a lényeges kérdéseket kell az életében a központba helyezni. És mik ezek a lényeges kérdések? Az ember önfenntartó és fajfenntartó lény. Na, ennek a két területnek kell krisztusivá válni. És akkor krisztusi az ember, ha a nemi ösztönét is, meg az életfenntartó ösztönét is Krisztusra figyelő emberként éli. És a lényeg az, hogy akkor történik ez, amikor ez a legmélyebb énje az embernek megszentelődik.

Hogyan, mikor? Amikor az ember a nemi életét is úgy éli, mint ajándék a másik ember számára, amikor az ember ajándékképpen tartozik össze a másik emberrel, és ebben a kapcsolatban kinyílik az ember számára az élet, megszületik az élet ezen a földön. Ma például a világban, akár Európát mondhatok, ezzel a tragédiával találkozunk, amikor az emberek a nemi életüket mintha leválasztanák Isten terveiről. És mi a következménye? Emberek nem élnek nemi életet? Hát dehogynem, sőt annyira, hogy meg se születnek az emberek, mert nem önmagukkal ajándékozzák meg egymást az emberek, hanem önmaguknak keresnek élményeket csupán. És ennek az a következménye, hogy Európa elnéptelenedett, ennek az a következménye, hogy Európában várják a migránsokat, hogy pótolják azokat, akik nem születtek meg. Csak a probléma az, hogy ennek ijesztően nagy ára van. Ezek közül az emberek közül, akik így kerülnek Európa vérkeringésébe, nagyon kevesen lesznek, akik fölismerik azt, hogy mi a krisztusi ember küldetése. Azé a világ, aki benépesíti. Következésképpen a fajfenntartás ösztöne akkor szentelődik meg, ha az emberek egymás számára ajándékok, és összetartoznak szoros kötelékkel, mert felelősséget éreznek az életért és a megszületettekért.

Ha pedig az önfenntartásnak a kérdését nézzük: nem azért élünk, hogy együnk, hanem azért eszünk, hogy éljünk. Ez is egy komoly problémája ma Európa népeinek, mert Pál apostol jövendölte: vannak tömegek, akiknek istenük a has, akiknek mindennél fontosabb az étel meg az ital. És látjuk azt, hogy milyen következményei vannak annak, amikor valaki áldozata az étkezésnek, amikor áldozata az itálnak, amikor egyáltalán áldozata annak, ami az ösztönös életünket táplálja csupán. Akkor krisztusi az ember, ha fölismeri azt, hogy nem a javakban való bővelkedéstől függ az ember élete, ha fölismeri azt, hogy azért eszünk, hogy éljünk.

Mert a krisztusi ember Krisztus példájára a másik emberért van, a másik ember számára olyan fontos, mint a falat kenyér. Ezért hangsúlyozza Jézus az odaadást a kenyérrel kapcsolatosan, az étellel kapcsolatosan, és ezért van az, hogy az ember akkor, amikor felismeri ezt az igazságot, akkor rádöbben arra, hogy a másik emberrel, aki az életét ajándékozza neki, egy

olyan kapcsolat kezdődik, amely összeköti őket, amelyben egymásért felelősséget vállalnak és amelyben valóban egymás számára olyan fontosak lesznek, mint a falat kenyér. Mert nem az asztalra tett kenyér a legfontosabb, hanem az a legfontosabb, hogy emberekkel úgy tartozunk össze, hogy olyan fontosak legyünk egymás számára, mint az, hogy megéhezünk és ételre van szükségünk, hogy megszomjazunk és itálra van szükségünk. A krisztusi ember az, aki így tartozik össze az emberekkel, természetesen másképpen mondjuk egy házasságban két ember, másképpen egy családnak a tagjai, másképpen egy nemzetnek a fiai, és erről lehetne nagyon sokat beszélni, de a lényeg az, hogy egymásért vagyunk. És ez azt jelenti, hogy egymás számára jelentjük az életet, mert nem vagyunk elmagányosodott, magukra maradt emberek.

Testvérek! Én azt kívánom ezen a mai vasárnapon, hogy helyesen értelmezzük, mit jelent az, hogy Krisztus az élet kenyere. Felhívás, hogy egymást úgy éltsük, mint ahogy a kenyér éltet bennünket. Mit jelent, hogy az ember krisztusi emberként gondolkodik? Egyszerűen azt jelenti, hogy adósai vagyunk egymásnak, önmagunkkal tartozunk egymásnak, és ez összeköt, erősít bennünket, közösséget jelent, és akkor erősek vagyunk, és az élet a szép arcát megmutatja nekünk.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Mielőtt Isten áldásával továbbmegyünk az úton, kedves kárpátaljai testvéreimtől elnézést kérek – ők gyógykezelésen vannak Budapesten –, hogy milyen kevesen vagyunk. Ilyenkor kiürül Budapest, egyébként nincsenek kevesebben Budapesten, mint máskor, mert rengeteg a vendég, a turista, de azok, akik itt lakók, azok ilyenkor szétszélednek az egész világban, mert „szent nyaralás” van, és ez ugye mindent átrendez és mindent átír, bocsánatot kérünk.

Szeretném a kedves testvéreknek a figyelmébe ajánlani, hogy ezen a héten nagyon fontos ünnepünk lesz, 15-én Nagyboldogasszony ünnepe, este 5 órakor lesz itt a templomban szentmise. Egyébként még jeles napok lesznek ezen a héten. 13-án XI. Ince pápának lesz az ünnepe, akinek a szobra a Mátyás templomban srévizavé szemben van. Neki köszönhetjük, hogy végre sikerült a pápának rávenni azokat a nyugatiakat, hogy Magyarország is felszabaduljon a török uralom alól, nem sokkal előtte franciák még ellenünk szövetkeztek, úgyhogy úgy látszik, hogy a történelem az ismétlődik. Tehát 13-án XI. Ince pápának kell hálát adni és köszönetet mondani. Egyébként annyira megszerette a magyarokat, hogy a családjából több tag letelepedett Magyarországra, én még ma ismerek leszármazottat, aki itt él Magyarországon.

Aztán 14-én drága jó ferences atyánknak az ünnepe van, aki az auschwitzi koncentrációs táborban vállalta a halált a helyett a rabtársa helyett, aki elsírta magát a gyerekeit emlegetve, és akkor Kolbe atya helyébe állt, hogy meghaljon érte. Egyébként amikor II. János Pál pápa Auschwitzban egy ünnepi szentmisét celebrált, akkor én is ott lehettem, és mellettem volt az oltárnál az a férfiember, aki megmenekült Kolbe atyának az életáldozata folytán, és ő volt, aki egy sültcipót vitt az oltárra mintegy az életet szimbolizálva.

Egyébként a héten Somogyvárott volt egy nagy ünnepség, a búzaösszeöntés ünnepe, ahol a nemzet kenyérére gondoltunk. Kárpát-medencéből mindenünnen voltak, és abból a rengeteg adományból, ami összejött a gazdák adományaképpen, lesz majd sok-sok szegény asztalára kenyér, különböző intézmények asztalán. Én is írtam rá egy kis szösszenetet, még ezt felolvasom, nem olyan hosszú, mert rohannom kell, fél 11-kor meg Érden kell misézniem.

A Kárpát-medencei magyarok asztalára a búzaösszeöntés ünnepe ígéretes jövőt ígér, a mindennapi kenyér nem fog hiányozni a családok asztaláról. A kenyér erőforrás, aki híjával van, az mindennek híjával van. Az imában meg Krisztus tanítja az övéit: a kenyér foglalja egybe mindazokat az adományokat, amelyekre szükségünk van. Másrészt a kenyér nemcsak a létfenntartás eszköze, arra is való, hogy megosszuk, minden étkezés összejöveteletételez föl és közösséget is. A vendégszeretet kötelezettsége szent, mindegyikünk kenyerét Isten az úton járó embertárs kenyérévé teszi, amit meg kell osztani az éhezővel. A keresztény pietas ebben találja meg a testvéri szeretet legjobb kifejeződését. Éhségünk, szomjúságunk újra meg újra emlékeztet arra, hogy ételre-italra szorulunk, de ez a megalázó éhség, szomjúság egyúttal nagyszerű emberi kapcsolatok kezdete is. Egymásra vagyunk utalva, egy falat kenyeret, egy pohár vizet egymástól remélhetünk és közben megérezhetjük a kenyérben és vízben a másik ember felénk forduló szeretetének, testvéri gondoskodásának jó ízét is. Milyen üres tud lenni e nélkül az életünk! Az éhség, szomjúság és az azt csillapító szeretet mögött így nyílik meg az áldozat nagyszerű lehetősége. Nagy szó, hogy áldozatra is képesek vagyunk, áldozatot tudunk hozni egymásért és értő lélekkel el tudjuk fogadni egymás jó szívvel hozott áldozatát.

Hálás szívvel köszönjük a Kárpát-medencei magyar gazdák közösségépítő egységteremtő vállalkozását és ezt az ajándékot, és reménykedve várjuk az összetartozásunk jegyében a Kárpát-medencei más-más nyelven beszélő, de magyar lelkű gazdák csatlakozását.

Személy szerint szeretném megköszönni a megtisztelő meghívást erre az új utakra hívogató ünnepre, annál is inkább, mivel annak idején én is a kezdeményezők között lehettem és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat képviselőjeként Jakab István elnök úr kezdeményezésére a csángó magyar testvéreinknek juttatott adomány kiszállításában, amely a Hősök teréről indult annak idején és országos figyelem kísérte, az adomány helyszínen történő elosztásában segíthettem.

Szívemre hallgatva hiszem, hogy a keresztény hitben egyetlen földrészként újjászületett Európa Istene tenyerén hordozza Európát és szívére öleli Kárpát-hazánkat, Európa szívét.

+ *ÁLDÁS* +